

Τα παιδιά στον ειδωλολατρικό κόσμο

[Πολιτισμός](#) / [Ιστορία](#)

[Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος](#)

Ο απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του, χαρακτήριζε τους ειδωλολάτρες «αστόργους» (α' 31), διότι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της αρχαίας ειδωλολατρίας, ήταν η αστοργία και η εγκληματική στάση προς το παιδί.

Η εγκληματική αυτή στάση ονομαζόταν θυσία στους θεούς και ήταν τμήμα της θρησκευτικής λατρείας. Οι θεοί των αρχαίων λαών, τους οποίους αυτοί δημιούργησαν σύμφωνα με τις διεστραμμένες ορέξεις τους, απαιτούσαν θυσία αθών βρεφών. Οι Ασύριοι, οι Φοίνικες και οι Καρχηδόνιοι πρόσφεραν ως την εκλεκτότερη θυσία στον Μολόχ τα βρέφη τους, τα οποία έριχναν ζωντανά στην πυρακτωμένη αγκαλιά του απαίσιου αυτού ειδώλου. Ο Τερτυλλιανός μάλιστα αναφέρει ότι, όταν οι γονείς θυσίαζαν τα παιδιά τους στον Κρόνο, «τα εθώπευαν, για να μη κλαίνουν, όταν εσφαγιάζοντο»! (Απολογητικός θ'). Και οι αρχαίοι Έλληνες παρ' όλον τον πολιτισμό τους, στο σημείο αυτό πολλές φορές αποδείχθηκαν αρκετά πρωτόγονοι. Είναι γνωστό ότι τα παιδιά θυσιάζονταν στον Μινώταυρο, ο Ερεχθέας θυσίασε τη θυγατέ-ρα του, ο Κρέων τον υιό του Μενοικέα, ο

Αγαμέμνονας τη θυγατέρα του Ιφιγένεια κ. α.

Η σκληρότητα και περιφρόνηση στη ζωή του παιδιού εκδηλωνόταν στην καθημερινή ζωή των αρχαίων ειδωλολατρικών λαών. Τα νεογέννητα βρέφη τα άφηναν για να πεθάνουν από την πείνα ή από το ψύχος και τα πετούσαν στους δρόμους της Ρώμης, όπου αγέλες λύκων κατέβαιναν την νύκτα από τα βουνά και τα έτρωγαν. Η έκτρωση γινόταν με την μεγαλύτερη ασυνειδησία από τις ειδωλολάτρισσες μητέρες από εγωισμό και φιλαρέσκεια. Ο ειδωλολάτρης φιλόσοφος Σενέκας αναφέρει: «Τιμωρούμε διά θανάτου τους κακούργους, τους λυσσασμένους σκύλους, τα θηρία και τα αδύνατα και ανάπηρα νήπια!».

Το τραγικό είναι ότι αυτή η εγκληματικότητα προς το παιδί υποστηριζόταν από τους νομοθέτες και τους φιλόσοφους. Οι νόμοι του Σόλωνα όριζαν, ότι η ζωή του νεογέννητου εξαρτιόταν από την θέληση του πατέρα του· «αν εκείνος σκύψει να το πάρει στα χέρια του, σημάδι, ότι λυπήθηκε τη ζωή του· αν δεν το κοιτάξει, είναι σημάδι ότι το βρέφος πρέπει ή να εκτεθεί στα όρνεα ή να φονευθεί από ανθρώπινο χέρι»! Ο Λυκούργος στη Σπάρτη όριζε, ότι τα δύσμορφα και ασθενικά παιδάκια έπρεπε να ρίχνονται στον Καιάδα. Η ρωμαϊκή νομοθεσία όριζε, ότι όχι μόνον για τα νεογέννητα, αλλά και για τα μέχρι ηλικίας τριών ετών παιδιά ο πατέρας τους ήταν ελεύθερος ν' αποφασίζει, αν έπρεπε να ζουν ή να φονευθούν! Αρκετοί φιλόσοφοι (Δημόκριτος, Επίκουρος κ. ά.) δεν είχαν σε υπόληψη την παιδοποιία. Ο Πλάτων και

ο Αριστοτέλης, τολμούν να παραδεχθούν τω: «μη εις φως εκφέρειν το κύημα», να μη φέρουν στην ζωή το έμβρυο.

Από αυτόν τον απαίσιο Καιάδα έρχεται να παραλάβει το κατεξευτελισμένο παιδί ο Χριστός διά της αρχαίας Εκκλησίας και της αρχαίας χριστιανικής οικογένειας, για να το υψώσει στον ουρανό. Ο ένας μετά τον άλλο οι χριστιανοί συγγραφείς καυτηριάζουν το έγκλημα κατά της παιδικής ηλικίας. Η αποφυγή της τεκνογονίας, τονίζουν, είναι «ύβρις», δηλαδή διαστροφή της ηθικής και φυσικής τάξεως και επομένως ύβρις κατά του Θεού. «Εκείνοι που χρησιμοποιούν φάρμακα για την έκτρωση, αποβάλλουν μαζί με το έμβρυο και την φιλανθρωπία» (Κλήμης Αλεξανδρείας).

Οι αποστολικοί πατέρες και οι απολογητές δεν παραλείπουν να κτυπήσουν αυτό το σκοτεινό σημείο της ειδωλολατρίας. Την αποφυγή των γεννήσεων την ονομάζουν φόνο, αφού πρόκειται περί εξαφανίσεως ψυχής. Ο Αθηναγόρας στο σύγγραμμά του «Πρεσβεία περί Χριστιανών», τονίζει ότι οι γυναίκες που χρησιμοποιούν φάρμακα για τις εκτρώσεις ανδροφονούν και θα δώσουν λόγο στον Θεό. Η «Διδαχή των Δώδεκα Αποστόλων», χαρακτηρίζει τους ειδωλολάτρες ως «φονείς τέκνων, φθορείς πλάσματος Θεού», και δίνει την εντολή «ου παιδοφθορήσεις». «Ου φονεύσεις τέκνον εν φθορά (με φάρμακο που καταστρέφει τη ζωή), ουδέ πάλιν γεννηθέν αποκτενείς», παραγγέλλει και η επιστολή του Βαρνάβα. «Οι Χριστιανοί τεκνογονούσιν, αλλ' ου ρίπτουσι τα γεννώμενα», γράφει η προς Διόγνητον επιστολή.

Ο Ιουστίνος μέσα στην ρωμαϊκή σύγκλητο, στων έδρα της αυτοκρατορίας, βροντοφωνεί: «Εμείς οι Χριστιανοί μάθαμε ότι είναι τρομερό έγκλημα να πετάμε τα βρέφη στους δρόμους, ενώ εσάς όλους σχεδόν βλέπουμε να εκδίδετε τα παιδιά σας στην αμαρτία».

Ο Τερτυλλιανός στην Καρχηδόνα κεραυνοβολεί τους ειδωλολάτρες λέγοντας: «Μεταξύ όλου του λαού, ο οποίος με περικυκλώνει αυτή τη στιγμή και ζητά το αίμα των Χριστιανών, μεταξύ όλων αυτών των δικαστών, οι οποίοι μας επικρίνουν με υπερβολική αυστηρότητα, υπάρχει ένας που να μην εθανάτωσε παιδιά του, να μην τα έπνιξε, να μην τα άφησε να πεθάνουν είτε με πείνα, είτε με έκθεση στα χιόνια, είτε με εγκατάλειψη στη δυστυχία, είτε με απόρριψη στους σκύλους και τα σαρκοφάγα όρνεα;»

Ένας άλλος Χριστιανός απολογητής, ο Μινούκιος Φήλιξ αναφέρει: «Με τα μάτια μου σας βλέπω να ρίχνετε τα παιδιά που γεννάτε, άλλοτε μεν στα άγρια θηρία και τα σαρκοφάγα όρνεα, άλλοτε δε να τα πνίγετε και να τα στραγγαλίζετε με τα χέρια σας!» Και ο Ρωμαίος απολογητής Λακτάντιος: «Η θανάτωση των τέκνων

σας, έγγραφε, είναι η συνηθέστερη ανομία σας, αλλά και η ασεβέστερη από όλες, διότι αν ο Θεός χάρισε στα τέκνα σας ψυχή, την χάρισε για να ζήσουν και όχι για να τα θανατώνετε».

Πράγματι. Μία μεγάλη επανάσταση έγινε κατά τους τρεις πρώτους αιώνες της εμφανίσεως του χριστιανισμού με σκοπό να ανυψώσει το παιδί, να το σώσει και να το αποκαταστήσει στην πραγματική του θέση και αξία, ως ένα πολίτη της Βασιλείας των ουρανών, «των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία των ουρανών».

PERMANENTLY_REMOVED